

NO LIVNAR DET I LUNDAR

1. No livnar det i lundar, No lauvast det i li.
Den heile skapning stundar No fram til sumars tid
2. Det er vel fagre stunder når våren kjem her nord
og atter som eit under nytt liv av daude gror.
3. Guds kyrkje lysa skulle som høgt på berg ein stad,
med sumar utan kulde og utan solarglad.
4. Guds ord vel alltid lyser, den sol gjeng aldri ned.
Det hus som Anden hyser, ligg støtt i ljøs og fred.
5. Men stundom kom det kulde på Herrens kyrkjemark.
Det var som Gud seg dulde, og borte var Guds ark.
6. Det var dei mørke dagar Guds ord var fåhøyrd segn.
Og hjarta frys og klagar, det saknar sol og regn.
7. Så sende Gud sin Ande som dogg på turre jord.
Då vakna liv i lande, då grøddest vent Guds ord.
8. Då er det sæle tider, for Kristi kyrkjegrunn.
Då lauvast det i lier, då livnar det i lund.
9. Da ljøsner det i landet fra fjell og ned til fjord.
Då losnar tungebandet, då kved Guds folk i kor.
10. Då skin det over strender, som sol ein sumarkveld.
Då gløder kring i grender, ein eilag altareld.
11. Du vår med ljøse dagar, med lengting, liv og song,
du spår at Gud oss lagar, ein betre vår ein gong.
12. Då me med vigsla tunge, med kjærleik heil og klår,
alt utan best og sprunge skal lova Herren vår!

Kom mai, du skjønnne milde

1. Kom mai, du skjønnne, milde, gjør skogen atter grønn,
og la ved bekk og kilde fiolen blomstre skjønn.
Hvor ville jeg dog gjerne at jeg igjen deg så!
akk, kjære mai, hvor gjerne gadd jeg i marken gå!
2. Om vint'ren kan man have vel mangt et tidsfordriv;
man kan i sneen trave – å ja, et lystig liv!
Men når seg lerker svinge mot sky med liflig slag,
på engen om å springe – det er en annen sak!
3. Kom derfor mai, du milde, gjør skogen atter grønn,
og la ved bekk og kilde fiolen blomstre skjønn.
Hvor ville jeg dog gjerne at jeg igjen deg så!
akk, kjære mai, hvor gjerne gadd jeg i marken gå!

D A⁷ B_m G A D G D B_m E A⁷

1. No liv - nar det i lun - dar, no lau - vast det i li, den
 2. Det er vel fag - re stun - der når vå - ren kjem her nord, og
 3. Guds kyr - kja ly - sa skul - le som høgt på berg ein stad med
 4. Guds ord vel all - tid ly - ser, den sol gjeng ald - ri ned. Det
 5. Men stun - dom kom det kul - de på Her - rens kyr - kje - mark. Det
 6. Det var dei mør - ke da - gar, Guds ord var få - høyrd segn. Og

5 Em D A B_m E⁷ A A⁷/C# D Em⁷ A⁷ D

hei - le skap - ning stun - dar no fram til su - mars tid.
 at - ter som eit un - der nytt liv av dau - de gror.
 su - mar u - tan kul - de og u - tan so - le - glad.
 hus som An - den hu - ser, ligg støtt i ljøs og fred.
 var som Gud seg dul - de, og bor - te var Guds ark.
 hjar - ta frys og kla - gar, det sak - nar sol og regn.

9 D A⁷ B_m G A D G D B_m E A⁷

7. Så sen - de Gud sin An - de som dogg på tur - re jord. Då
 8. Då er det sæ - le ti - der for Kris - ti kyr - kje - grunn. Då
 9. Då ljøs - nar det i lan - det frå fjell og ned til fjord. Då
 10. Då skin det o - ver stren - der som sol ein su - mar - kveld. Då
 11. Du vår med ljo - se da - gar, med leng - ting, liv og song, du
 12. Då me med vig - sla tun - ga, med kjær - leik heil og klår alt

13 Em D A B_m E⁷ A A⁷/C# D Em⁷ D

vak - na liv i lan - de, då grød - dest vent Guds ord.
 lau - vast det i li - er, då liv - nar det i lund.
 ljøs - nar tun - ge - ban - det, då kved Guds folk i kor.
 glø - der kring i gren - der ein hei - lag al - ter - eld.
 spår at Gud oss la - gar ein bet - re vår ein gong.
 u - tan brest og sprun - ga skal lo - va Her - ren vår.

1. Kom mai, du skjønnne mil - de, gjør sko - gen at - ter grønn, og
 2. Om vint - ren kan man ha - ve vel mangt et tids - for - driv; man
 3. Kom der - for mai, du mil - de, gjør sko - gen at - ter grønn, og

la ved bekk og kil - de fi - o - len blom - stre skjønn. Hvor
 kan i sne - en tra - ve å ja, et lys - tig liv! Men
 la ved bekk og kil - de fi - o - len blom - stre skjønn. Hvor

vil - le jeg dog gjer - ne at jeg i - gjen deg så! Akk,
 når seg ler - ker svin - ge mot sky med lif - lig slag, på
 vil - le jeg dog gjer - ne at jeg i - gjen deg så! Akk,

kjæ - re mai, hvor gjer - ne gadd jeg i mar - ken gå.
 en - gen om å sprin - ge det er en an - nen sak!
 kjæ - re mai, hvor gjer - ne gadd jeg i mar - ken gå!